

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 21 JUNI 2005

S.R. 374

De Rechtbank van Eerste Aanleg, zitting houdende te Veurne, Provincie West-Vlaanderen, tiende kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis verleend :

bulletin

IN ZAKE VAN HET OPENBAAR MINISTERIE,

T E G E N :

landbouwer, geboren
wonende te _____

beklaagde, niet-verschijnende, hebbende als raadsman Mr _____, advocaat
te _____

Not.nr. _____

Beklaagd van:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk gewijzigd te hebben, in casu

1. door op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan _____, een reliëfwijziging van 70 cm. doorgevoerd te hebben.
Te _____ op 6 september 2001
2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben
Te _____ in de periode gaande van 6 september 2001 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 16 juni 2003.

Gezien de stukken van de rechtspleging.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn eis.

Gehoord Mr. _____ in zijn verdedigingsmiddelen,
voorgedragen voor de beklaagde.

Voorafgaandelijk - antecedenten.

Beklaagde wordt ten laste gelegd op 6 september 2001 zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem te met 70 cm opgehoogd te hebben en deze toestand in stand gehouden te hebben tot de datum van dagvaarding, zijnde 16 juni 2003.

Het weiland is gelegen in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied.

Op 9 mei 1996 verkreeg beklaagde een (regularisatie)vergunning tot wijziging van het reliëf van het bestaande weiland in de Galileistraat met 40 cm. In de vergunning werd bepaald dat de opvulling diende te gebeuren met grondoverschotten (geen steenbrokken, niet toxisch). De vergunning regulariseerde toen het uitkippen van diverse grote vrachtwagens met grote hoeveelheden aarde en afval op het weiland (zie stukken beklaagde en bundel openbaar ministerie, ter info gevoegd tijdens de debatten). Door beklaagde werd toen, na het bekomen van een regularisatievergunning, een transactiesom betaald.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur houdt voor dat de regularisatievergunning volgens de toen geldende decretale voorschriften na één jaar verviel. Beklaagde legt stukken voor waaruit zou moeten blijken dat er benutting van de vergunning plaatsvond zodat de vergunning niet vervallen is.

De verbalisant van de politie _____ vermeldde in zijn proces-verbaal dat hij zich op 6 september 2001 wendde tot een arbeider gelast met het nivelleren. Deze arbeider zou gezegd hebben dat hij een reliëfwijziging doorvoerde van 70 cm. Een verhoor werd niet opgemaakt. Uit foto's 3 en 4 blijken diverse steenbrokken aanwezig te zijn op het terrein.

Op 4 maart 2003 diende beklaagde opnieuw een aanvraag in tot wijziging van het reliëf met 40 cm. Nadat het College van Burgemeester en Schepenen van _____ weigerde dergelijke vergunning af te leveren verstrekte de Bestendige Deputatie van de provincie _____ hem deze vergunning, dit op 23.12.2004. Tegen deze vergunning werd geen beroep aangetekend.

Nopens de strafvordering.

Wat de tenlastelegging onder 2 betreft speelt de strafuitsluitende verschoningsgrond, ingevoerd door het nieuwe artikel 146, 3° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 - inwerkingtreding op 22.08.2003) niet. De instandhouding van de beweerdelijk wederrechtelijk verrichte werken speelt zich af in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Agrarisch landschappelijk waardevolle gebieden zijn immers agrarische gebieden met bijzondere waarde, in de zin van het nieuwe art. 146, 4° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Cass., 22 februari 2005, nr.). Daar de beweerde inbreuk valt onder die uitzonderings-voorwaarde is de tenlastelegging onder 2 dan ook strafbaar.

Evenwel dient het volgende overwogen.

De Rechtbank stelt vast dat uit het bundel blijkt dat het reliëf in september 2001 werd opgehoogd maar stelt tegelijkertijd vast dat niet kan bepaald worden met hoeveel cm het terrein werd opgehoogd. De bewering van de arbeider, die niet eens verhoord werd, werd niet nagetrokken en geobjectiveerd.

Bovendien blijkt uit de stukken 7, 8 en 9 van beklaagde dat de vergunning wel degelijk binnen een jaar na aangifte benut werd en benut bleef tot het ogenblik van de vaststellingen in september 2001. De vergunning verstrekt in 1996 was dus niet vervallen.

Daar de vergunning verstrekt in 1996 niet vervallen was en niet bewezen is dat de grond hoger dan de vergunde 40 cm werd opgehoogd, zijn de feiten onder 1 en 2 niet bewezen. Voor beide feiten dringt de vrijspraak zich op.

Nopens de herstellvordering.

Gelet op de vrijspraak voor beide feiten, kan de herstellvordering niet ontvangen worden.

Gezien artikelen:

art. 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935, art. 162, 182, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering door de heer Voorzitter aangeduid;

Om deze redenen, DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak,

Spreekt de beklaagde VRIJ van de verdenkingen
hem ten laste gelegd.

Legt de kosten ten laste van de Belgische Staat.

Verklaart de herstellvordering onontvankelijk.

Aldus gewezen en uitgesproken in het Justitiepaleis te Veurne op
bovenvermelde datum, alwaar aanwezig waren :

, Alleenzetelend rechter, Voorzitter van deze kamer,
, Substituut-Procureur des Konings en Grif-
fier.